

Helena Hůlová, Lucie Sedláková Hůlová Vzpomínka na Františka Šírla

*Dne 13. října 2012 uplynulo 100 let od narození
Františka Šírla, říteckého rodáka a kronikáře.*

František Šírl se narodil 13. října 1912 jako nejstarší ze tří dětí Josefy a Josefa Šírlových v jedné z nejstarších říteckých chalup – Na návsi čp. 6. Rod Šírlů v této obci patrně žil už několik století. V roce 1796 koupil Václav Šírl od vrchnosti panskou chalupu č. 6. Ta se pak po generaci dědila. Františkovu otce Josefa se v této chalupě narodil 17. října 1882, tedy před sto třiceti lety. Matka Josefa pocházela z rodiny Součkových z Řitky čp. 36.

Domkář Josef Šírl byl po vsi znám jako obuvník, byl členem hasičského sboru, členem Sokola a mnoho let také působil v obecní samosprávě. Ve volném čase vyhrával na klarinet na vesnických zábavách. Dožil se osmdesáti osmi let, stejně tak i jeho prvorozený syn František.

František Šírl vyrůstal na Řitce, kde měli jeho rodiče také malé hospodářství a několik polí. Obecnou školu navštěvoval v Líšnici, měšťanskou v Řevnicích a Obchodní akademii v Praze. Dnes si těžko dokážeme představit, že jako malý školák chodil denně se svými spolužáky z Řitky pěšky do Líšnice, ale později i několik kilometrů přes les do Řevnic – za každého počasí.

Rodina Šírlova před svou chalupou čp. 6 (s původní doškovou střechou) v r. 1915. František Šírl coby třetí je druhý zleva, jeho matka drží v náručí bratra Josefa a otec je zcela vpravo. Velký snímek je na adrese <http://rodopisna-revue-online.tode.cz/2012-3/sirl-rodny-dum.jpg>

V Praze se pak po studiích usadil natrvalo, pracoval a založil rodinu. Na milovanou Řitku se však stále vracel za rodiči a za kamarády. Vždyť aktivním členem říteckého Sokola byl od dětství, významně se podílel na výstavbě sokolovny a až do svých pětasedmdesáti let zde byl činovníkem. Určitě by měl velkou radost, že na Řitce bydlí jeho vnučka, a že pravnoučata jako malí sokoláci cvičí v této Sokolovně.

Již od mládí se zajímal o historii. V roce 1969 se stal spoluzakladatelem České genealogické a heraldické společnosti v Praze. K psaní kroniky se odhodlal už v roce 1927, kdy se mu dostal do ruky "Památník sboru dobrovolných hasičů v Líšnici". Tehdy si řekl, že pro svoji ves také něco podobného udělá. Zpočátku jeho práce nebyla příliš systematická, sbíral doklady o historii a různé zajímavosti. Později bádával v archívech, četl staré listiny, matriky. Když mu "padla", chodil mezi staré knihy a šanony do studoven. V archívech trávil i mnoho víkendů nebo částí dovolené. Jeho práce byla o to náročnější, že neexistoval internet a počítač, nebyl běžný ani xerox, takže veškeré archívní dokumenty, které ho zajímaly, musel opisovat či překreslovat a vše, co vybádal pak „řukat“ na psacím stroji (na obyčejné papíry a průklepem, aby byly další kopie).

Za více než šedesát let úmorné a obětavé práce tak z velkého množství archívního materiálu, z četných vzpomínek současníků, novinových zpráv, početných fotografií, které většinou sám pořizoval, map a dokumentů vytvořil rozsáhlou jedenácti-svazkovou kroniku „Řitka v minulosti“. Najdeme zde množství informací, které se týkají domů a jejich historie, obyvatel a jejich života, např. kolik domů a obyvatel měla Řitka v různých letech, výsledky voleb, přehled rychtářů, starostů a předsedů, o zdejších řemeslech, zemědělství, obchodech, o zábavách a dětských hrách, zápisy o nehodách, dozvíme se spoustu zajímavého o okolí Řitky a mnoho dalšího. Kromě kroniky obce a jejího okolí zpracoval také kroniku tělocvičného spolku Sokol a kroniku hasičského sboru. Zabýval se i rodopisy (např. jednu z prací věnoval osobnosti komtesy Marie Laty Brandisové, vítězce Velké pardubické z roku 1937). Podle archívních pramenů utřídil a později dal nakreslit erby „rytířských manů poslušných ke hradu Karlštejnu na lenním statku a tvrzi Řitka“. Jeden z těchto erbů - Řitky z Bezdědic zdobí titulní stranu říteckého Zpravodaje.

František Šírl na oslavě svých 80. narozenin, v pozadí jeden z říteckých erbů

V naší současnosti je až nepochopitelné, že veškerou kronikářskou práci dělal bez jakéhokoliv nároku na honorář, z čistého nadšení a z lásky k rodné Řitce. Vytvořil ji nejen pro současníky, ale i pro paměť příštím generacím. Neboť jeho motto bylo: **"Nepíšu ani pro chválu, ani pro hanu lidstva, ale pro užitek budoucích: ať srovnávají přítomnost s minulostí."**

S láskou a úctou vzpomínají Helena Hůlová (dcera) a Lucie Sedláková Hůlová (vnučka)